

Reptielen

Cazimir Maximillian

Reptielen

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!
Sugar and Spice
Reptielen

In voorbereiding:

Sentimentele blues
Arthouse
To Boddah

Eerste druk: november 2018

Copyright © 2018 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402182972

Alle gebeurtenissen in dit boek zijn gebaseerd op eigen onderzoek,
vermoedens en geruchten.

De werkelijkheid gaat verder dan je fantasie.

X

*

Murphy: Secrets make you stronger
Electra: No. Secrets make you darker

Love
Gaspar Noé
2015

Inhoud:

Het niks	9
Een liefdesverhaal...	55
Lotgenoten	107

Deel 1:

Het niks

4 februari.

Een gure zeewind vanaf de Oosterschelde scheert door mijn grijs wordende, half lange haren. De geur van zeewier en nat gras vult mijn neusgaten. Ik kan hier uren zitten. Op dit bankje aan de dijk. Luisterend naar de zee, kijkend naar de golven, de containerschepen die pendelen tussen Rotterdam en Antwerpen, het nevelige industrieterrein van Terneuzen... en enkele kerkjes op het eiland aan de overkant van de Schelde. Wachtend tot het donker wordt, bewust of onbewust. Het is een koude, grauwe, februaridag. De lente is in aantocht, de dagen zullen langer worden...

Ik zucht diep.

De golven ruisen nog ongestoord tegen het glibberige basalt langs het water. Ik weet niet hoe lang ik hier nu al zit; op het bankje, met daarnaast een hekwerk dat de dijk begrenst voor een broedgebied. Meeuwen krijsen naar elkaar alsof ze oorlog voeren. Soms lijken ze wel heel dichtbij te komen, maar verdwijnen ze later in het niets. Al een hele tijd overweeg ik om een kopje koffie te gaan drinken in de bistro verderop...

Maar ik heb thuis ook koffie... en de eenzaamheid.

Ik vind het wel prima zo... voor nu dan.

De lucht wordt donkerder... Het industrieterrein van Terneuzen begint langzaam de eerste lichtjes te vertonen. Een vuurtorenlicht schijnt zo nu en dan ergens bovenuit. Ik weet niet precies waar het vandaan komt. Op den duur bestaat de horizon slechts uit lichtjes. Het begint te regenen. Ik besluit op te stappen. Het is nog een eindje lopen.

Je zou denken dat ik mijn hond aan het uitlaten ben.

Maar ik heb geen hond...

Het thuiskomen in deze kwestie is knus en aangenaam.

Uitgewaaid op de dijk, de wandeling terug langs de kale uitgestrekte weides. Een niemandsland.

Ik ben in ieder geval een volstrekt onbekende. Ik loop over een lange weg, verlicht door balklantaarns en verheug me op mijn luie stoel, blik bier, jenevertje, jazzmuziek en uiteindelijk de nachtrust. Daarginds in de verte is mijn boerderij... al ben ik geen boer. Een vrij klein huisje waarvan je er veel ziet in een willekeurig dorpje. Alleen huizen mijn burens enkele tientallen meters verderop. Wanneer ik binnen ben trek ik mijn natte jas uit, droog mijn haren, knip wat schemer en wandlampjes aan en pook het houtkacheltje. De wind fluit langs het dak en de regen gruis op mijn ramen... Mijn kamer bestaat slechts uit een eettafel met de bijbehorende stoelen, een TV met een videorecorder in plaats van een dvd-speler. Er hangt niks aan de wanden... enkel een kaplampje en een antieke klok. Ik ben geen man van de portretten en ik zou niet weten wie of wat ik aan de muur moet hangen. Verder een bank, een salontafel, waar de laptop opengeklapt op staat. Nadat ik een blik bier uit de koelkast heb gepakt en heb besloten dat ik straks Billy Holiday en Doris Day ga opzetten... of misschien zo'n verzamel-cd'tje... weet ik veel, duik ik achter mijn laptop. Mail openen... Natuurlijk, wie zit er nou nog op zo'n ouwe zak van in de vijftig te wachten? Het enige wat je terugkrijgt van die klote-sites is reclame over wat voor lekkere wijven je wel niet willen ontmoeten. Internet... Het was twintig jaar geleden een openbaring om waarschijnlijk alles wat ik nooit heb gehad nu waar te gaan maken.

Maar tevergeefs...

Ik trek mijn blik bier open. Goes kan ik schrappen... tevens alle steden en plekken waar je iemand kunt ontmoeten... De sites kan ik schrappen... Bovendien kan ik, aangezien mijn leeftijd, alles wel schrappen. Ik vraag me echter, aangezien mijn situatie

de afgelopen 56 jaar, waar dat ene gevoel nou vandaan kwam?
Het is al te lang geleden...

Ik zucht en zet de laptop terug op de tafel. Ik neem weer een slok en luister naar de regen en de wind die langs het huis scheren. Ik concentreer me eventjes op het getik van de antieke klok...

Nu ik me erop concentreer kan ik hem horen tikken.

Doris Day staat op met As Long as he Needs me, en ik tik er enkele jenevertjes achteraan.

Ik droom over een tijd die me allang is voorbijgegaan en moet mezelf behoeden van het knagende idee dat je slechts één keer leeft.

Er is misschien nog één kans. Maar dan vrees ik dat ik ook nooit meer terug kan gaan...

5 februari

Elke ochtend vraag ik me af welke dag het is; om het vervolgens voor de rest van de dag weer te vergeten. Wakker worden in een tweepersoonsbed, terwijl ik altijd alleen ben geweest.

Wie zou zo iets nou denken?

Het is de ideale start voor een kleurloze dag. Buiten schijnt de zon, maar ik weet dat het te koud is. Ik zucht... en kijk weer, als in een ochtendritueel, van links naar rechts... en weer naar links in mijn slaapkamer. Manden vol wasgoed, verkleurd behang, een kledingkast die nog steeds bijgevuld moet worden en een aftands eikenhouten uitklapbureau... Naast me op het nachtkastje staat een oud schemerlampje.... Mijn tikkende wekker geeft aan dat het over tien is. Niet te vroeg, niet te laat...

De masturbatie verzacht de pijn maar voor korte duur.

Ik zucht weer diep.

De pijn, het verlangen...

Maarja... We gaan zien wat de dag brengt en we proberen wel opnieuw...

Ik wip mijn sloffen aan, laat een scheet, sta op en loop naar beneden.

Buiten hoor ik een koe loeien.

Ik loop naar de keuken en kijk uit het raam. Daar zie ik een tractor het land ploegen, met op de achtergrond... nog meer land. Ik zucht weer diep. Ik schep koffie in de filter van de koffiemachine, doe er water bij en laat de koffie lopen. Uit de keukenkast pak ik een bus beschuit, uit de koelkast een verpakking gesneden kaas en pakje rookvlees... Maak wat van die dingen klaar en doe ze op een bord. Al etend loop ik via de voordeur naar buiten om de brievenbus te controleren. Ik doe

hem open en onbewust hou ik mijn bord scheef waarbij die beschuiten er vanaf donderen.

'Godverdomme...' mompel ik met volle mond.

Ik zucht weer. Ik haal de Pzc.nl uit mijn brievenbus en loop weer, met een leeg bord naar binnen. Wanneer ik achterom kijk wordt het beschuit al door enkele kraaien opgepikt.

In de keuken maak ik weer nieuwe beschuiten en schenk ik de koffie in de kan. Ik ga aan de keukentafel zitten, neem een slokje koffie en bekijk de krant. Staat weer geen moer in vandaag... Zoals al die andere dagen... Even kijken op de advertenties...

Ik zucht.

Ik knaag wat aan een beschuit en neem een slok koffie. Wat ga ik nou toch eens doen vandaag? Vanavond ga ik sowieso weer even richting de dijk.

Wanneer ik alles op heb ga ik naar de kamer. Een bank, een kast, een TV, salontafel, een oude brocante hanglamp aan het plafond, een wandlampje, een houtkachel.... Ik kan straks wel even hout gaan hakken ja.

Ik open mijn laptop, bekijk de E-mail. Weer allemaal kutreclame van die datingsites. Ik ga weer naar zo'n datingsite om een beetje vrouwen aan te klikken. Ik zoek 18-30... en wanneer ik de profielen bekijk is het net alsof mijn hart wordt samengeknepen. Al die mooie gezichten, en al die getallen bij die foto's.

De tijd die allang is voorbijgegaan en gemist. En dan zullen ze mij zien met mijn oude rotkop.

Ik begin te huilen. Zeker wanneer ik mijn profielfoto naast die profielfoto van bijvoorbeeld haar leg. Alsof ik de tijd wil terugdraaien. De pijn, verlangen en jaloezie worden steeds erger... Het achtervolgt me als een hongerig beest... Het is een

soort iets wat je onder schot houdt... of misschien inmiddels allang al de trekker heeft overgehaald. Alsof je een kind wijsmaakt dat wonderen bestaan; om er vervolgens achter te komen dat die wonderen slechts voortkomen in sprookjesboeken.

56 jaar... Verrotte 56 jaar oud... 40 jaar geleden was ik nog 16... 30 jaar geleden nog 26... Even oud als die vrouwen hier op de pagina.

Ik zucht...

7 februari

Ik word wakker en ik zucht weer.

Het is weer zo'n dag als al die andere verrotte dagen.

Ik stap uit bed, laat een scheet en kijk al zuchtend uit het raam naar de helderblauwe maar ijskoude februarilucht.

Op dat ogenblik zie ik net de postbode mijn brievenbus verlaten. Het is een jongedame. Het doet me pijn.

Ik zucht diep.

Ik loop naar beneden, de krakende trap af, naar de brievenbus. Een Pzc.nl, een NUON-brief en nog wat van die kutreclamekrantjes.

Ik zucht diep.

Het is koud. Ik loop terug naar huis en maak koffie klaar, met een beschuitje.

Al zuchtend kijk ik naar de, inmiddels allang gedooftde houtkachel.

Net zo uitgedooft als mijn leven.

Moet ik straks nog hout gaan verzamelen ook.

Ik zucht weer diep.

Op de laptop kijken.

Nog steeds geen nieuwe berichten, als het niet van die spamtroep is.

Laat het maar weer gauw donker worden.

14 februari

Ik kan het me niet voorstellen dat het mij nooit is gelukt. Ik kijk in de spiegel... ook dat doodt de tijd. Vervolgens naar wat foto's uit mijn jonge jaren... ook dat doodt de tijd. Ik was toch echt niet misvormd ofzo? Maar mij is het nou eenmaal niet aan komen waaien. Sommige pechvogels hebben dat lot. En zo zit ik weer in mijn stoel... ook dat doodt de tijd... Kijkend op de tientallen datingsites waar ik mezelf heb ingeschreven... en waarvan ik er velen niet meer gebruik nadat bleek dat slechts de inschrijving gratis was... Escort sites... Hoe vaak ik wel niet ben geweigerd, en hoe vaak die meisjes wel niet met smoesjes wegliepen... Klotewijven...

Gelukkig wordt het weer bijna donker... maar die mooie kleuren in de lucht, waarbij het niemandsland ook even mooi is. Daar moet ik maar weer in mijn eentje naar gaan kijken. Ik begin weer te huilen en laat zo mijn woonkamer donker worden. Tot er geen schaduw meer te bekennen is. Dan rommelt mijn maag ook nog eens, dat betekend dat ik ook nog eens alleen moet gaan eten.

Nou... omdat ik alweer geen zin heb om te koken en omdat het ook nooit er eens van zou komen dat een vrouw dat voor me doet, haal ik maar een pak magnetronbami tevoorschijn. Ik heb ook nog zo'n pak met twee grote loempia's... maar mijn frituurpan is inmiddels al zwart van de verkoolde steentjes. Maarja... aan de andere kant maken de loempia's op die manier ook het vet een beetje schoon. Maar ik heb er geen puf voor om dat ding weer aan te zetten, tot twaalf uur 's nachts moeten wachten tot dat lampje een keertje uit is, en dan nog tot drie uur 's nachts moeten wachten tot de loempia's echt goed doorgebakken zijn. Ik maak een liedje in mijn hoofd bij het zoemen van de magnetron en bij de ping loop ik met de

verhitte plastic dampende bak naar de kamer; met een vork en een kuipje chocoladevla. In de tijd dat de bami kan afkoelen kijk ik mijn mail en enkele datingsites door... Niks...

Ik zucht diep.

Ik pak het bakje bami en begin de slierten naar binnen te werken en bedenk me maar weer eens hoe ik de avond zou door moeten komen. Wandelen? Zou kunnen... Maar de ene keer heb ik er meer zin in dan de andere keer.

Dan krijg ik weer zo'n aanval:

'WAT WILLEN JULLIE WIJVEN NOU!!!!??? VUILE KLERETRUTTEN!!!! WAT IS ER DAN ZO MIS MET MIJ??? BEN IK NIET RIJK??? BEN IK NIET HIP??? HEB IK GEEN GEVOELEN??? JULLIE HEBBEN EEN GAT WAAR EEN PIEMEL IN MOET!! HOREN JULLIE ME??? SMERIGE NEUROTISCHE STINKWIJVEN!!! ER MOET GEWOON EEN PIEMEL IN!!! DAS HET ENIGE WAAR JULLIE VOOR GEMAAKT ZIJN!!! JA... HET ENIGE... WANT LIEFDE INTERESSEERT JULLIE TOCH GEEN ENE BIET!!!' Het speeksel vloeit in het rond en de bak met de rest bami vliegt door de kamer heen.

Moet ik de boel nog opruimen ook.

Ik zucht weer diep.

Gelukkig was het niet de chocoladevla die ik heb gegooid. Is toch toch nog één meevallertje in dit leven.

En dan nog... Als ze er dan toch achter zouden komen? Vijftien jaar geleden ben ik opgepakt voor... Nouja, ik ging nog wel eens naar die naaktstrandjes... Ik wou onopvallend blijven voor de naakte dames. Op een keertje wreef ik mijn lul stijf en liep ik naar zo'n willekeurige dame toe voor een praatje... Deze liep snel weg... Maar het werd een soort verslaving... Op een gegeven ogenblik ging ik prompt naast twee dames zitten

terwijl ik mijn piemel in mijn hand had. Bleken ze minderjarig te zijn...

Klaar was ik. Maar wat maakt het ook allemaal uit... Ik ben toch al verdoemd. Kan je nagaan wat eenzaamheid en liefdeloosheid met een mens kan doen... En iedereen ontkent het. Al die verkrachtingen, kinderlokkers, exhibitionisten... Denken jullie dat ze dat allemaal voor de lol doen? Wat denk je wat dieren doen? Die bespringen elkaar gewoon zonder boe of bah... Wie kent het verhaal van Adam en Eva nog? Als we ons daar nou eens op zouden richten, dan zouden er steeds minder verkrachters en pedoseksuelen op deze wereld rondlopen. Dan zouden de kinderen ook een stuk veiliger zijn... want ja... als een volwassene zo moeilijk doet, dan pakken ze diegene die niet zo moeilijk doet. En dan heb ik zelf iets tegen kinderseks. Kan je nagaan hoe ik me al op zekere hoogte in hou ten opzichte van vele andere lotgenoten.

Ik zucht.

Ik ga maar eens wandelen. Ik heb toch niks meer aan mijn leven.

16 februari.

Ik weet dat het me niet goed zal doen, en toch doe ik het weer. Ik raap mijn ellendige ik bij elkaar en pak de fiets naar Goes. Het is vrijdag en terwijl de wolkenluiers een donkere kleur vormen fiets ik door de doodse stilte richting iets waar een beetje leven is. Eerst langs de dode wegen en wow... wat een geluiden ineens wanneer ik de provinciale weg bereik. Alsof ik vanonder een steen vandaan ben gekropen. De felle lichten van de weglantaarns... Het zou bijna mijn ogen doen knippen. Na stevig doortrappen zie ik zowel de toren als de televisiemast van Goes in de verte.

Nog even doorfietsen... De stad betreden, via de woonwijken, de spoorweg oversteken en ik ben in het centrum. Is dit wel een goede beslissing? Nadat ik mijn fiets geparkeerd heb bij de haven loop ik door de stad, vollopend van de mensen die ik nooit ben geweest en hoogstwaarschijnlijk ook nooit zal gaan worden...

En toch flik ik het weer.

Het is nog redelijk vroeg, ik doorkruis de Grote Markt. De dreunende muziek is al vanuit de kroegen te horen en voor de ingangen staan diverse groepjes jongeren; rokend, lachend, pratend en met een energie die ik nooit heb kunnen gebruiken. Ik zucht heel diep.

Ik weet dat dit onbegonnen werk is. Hoe vrolijker en opgewekter de meute is, hoe beroerder ik me voel. Wat moet ik nou? Wat moet ik nou? Waarom heb ik dit gedaan? Zie je mij al daar in de kroeg staan? Verplaatsend van de ene hoek naar de andere? Ik besluit die beslissing uit te stellen en loop nog een ommetje door het centrum; over de kades van de stadshaven, langs de singel. Hier is het donker en stil... iets wat me prettiger doet voelen dan al dat gedoe in de stad. Ik kijk uit over het

rimpelende water en loop over het paadje. Ik sla dubbel wanneer ik daar op een bankje een tongzoenend stelletje zie. Verdriet borrelt wederom naar boven. Godklere! Die gozer neerbeuken en mijn piemel in de kut van dat wijf steken, denk ik somber.

Ik sjok verder. Luisterend naar het geruis van de bomen. Moet ik het nou echt wel opnieuw gaan riskeren?

Ik doe het toch maar wel. Ik bevind me in één van de tenten op het Marktplein, op het toilet. Ik voel dat die gasten gewoon naar me kijken en ik hoor ze denken: Wat doet zo'n alleenstaande oude zielige wrak nou hier? Ik hoop dat ze niet zien dat ik naar mijn spiegelbeeld kijk en het moet ook niet opvallen om te kijken of mijn haar goed zit. Ja, een vrij ingevallen gezicht ja, en een slordige dosis gel in mijn grijze haar, in combinatie met die hoodie die ik draag. Ze zullen wel denken dat ik een pedofiel ben. Maar zolang ze niks tegen me zeggen of iets opmerken, bespaard me dat een hoop extra pijn. Dan de zaal. Al die jongeren... de meeste lijken alleenstaand. Jongens zijn veelal bij de jongens en de meisjes bij de meisjes. En er lijkt meer gepield te worden op zo'n telefoontje dan dat er contact met elkaar gezocht wordt. Ja, vroeger zag ik toch wel iets anders, maar ondanks dat zie ik nu dat het nog steeds niet voor me is weggelegd. Iedereen lijkt me te negeren. Er is zelfs geen groepje dames die een beetje de spot met me willen drijven omtrent mijn leeftijd. Zelfs de bartender lijkt steeds een gnepende sardonische grijns weg te geven wanneer ik iets wil bestellen. Zo van: Ouwe pedofiel! Hang jezelf op ofzo. Waarschijnlijk zou hij ook wel iets met mijn bier doen als hij de kans krijgt, de glas voor de helft volpissen bijvoorbeeld. En mijn houding en mijn uitstraling maken het er uiteraard ook niet beter naar. Ik zie ze naar me wijzen, en die wijven zie ik

giebelen. Ja, dit kan ik dus helemaal vergeten. Maarja, aan de andere kant zag ik dit toch ook wel van mijlenver aankomen? Ik voel opnieuw dat ik helemaal word ingeknepen. Die muziek... wat verschrikkelijk eigenlijk! En ik zit hier maar, wederom kijkend naar activiteiten waar ik nooit tussen heb gestaan en tot op mijn oude haast stervende dag nog allemaal moet toezien. Al die bloedmooie meiden. Ik ben overduidelijk de oudste hier. Ik stel het steeds uit om het op te geven, maar echt veel beweging zit er bij mij ook niet in.

'Hey! Ouwe lul!'

Wanneer ik opkijk staat er zo'n jonge vent voor me.

'Wat zit je nou naar mijn wijf te loeren?'

Ik zeg niks, kijk hem aan en neem zenuwachtig een slokje bier.

'Nou?...'

'Dat jij jouw vriendin een "wijf" noemt... zegt dat niet iets over jou?'

'Hey fuck you, ouwe pedo!'

Hij gooit zijn glas bier in een zwaai over me heen. Dan komt zijn vriendin op.

'Ja, kan je het zien?' snauwt ze. 'Wat zoek je hier eigenlijk?'

En voor ik het weet bemoeid de barman zich ermee en ook nog een paar anderen. Dan gaat alles heel snel.

'Volgens mij moet je gewoon even goed geneukt worden!'

Ja, en dan gaat het nog sneller. Ik word vastgegrepen door zowel die knakker als een paar vrienden en met geweld de tent uit gegooid.

'Als ik je ouwe kanker kop nog een keer zie, dan bewerk ik hem!' wordt er geroepen.

Ach, en voor lul heb ik wel vaker gestaan, dus het feit dat ik door de menigte buiten de toko wordt uitgelachen, maakt me ook niks meer uit...

Ik krabbel overeind, terwijl er peuken en bier naar me

toegegooid worden. Ik moet hier zo snel mogelijk weg.